

ikke ere fuldkomne, ønsker jeg Lovbestemmelser som om muligt forhindrer at saadant noget sker. Men der er ogsaa noget andet, jeg ønsker, og det er, at Vælgerbefolkningen maa blive, hvad den burde være: en virkelig selvstændig Vælgerbefolkning, og det kan den ikke opdrages til paa anden Maade, end ved at den vænnes til ikke at frygte for Tryk. Denne Udvikling kan lettes paa forfættelig Maade, saaledes gennem Organisationer, som paataaler og skrider ind mod Valgtryk, og Sammenslutninger, som støtte dem, der blive Ofre for Valgtryk. Ud saadanne og lignende Veje, som jeg ikke yderligere skal antyde, tænker jeg, at Vælgerne kunne opdrages til at ophøre med at være i den Grad u selvstændige, som Forslagsstillerne jo mene de ere — Forslagsstillerne gaa jo gennemgaaende ud fra, at Arbejderne ikke tør modsætte sig Arbejdsgivernes Dnske. Gaa vi derimod den Vej, som Forslaget her aabner, opdrage vi en Vælgerbefolkning, som i Løgnen ser et Middel til at hævede sit Partis Stilling eller sin Anstuelles Berettigelse, og jeg vil ikke være med til at aabne en saadan Vej. Jeg tror med andre Ord, at denne Lov ikke forandrer det allermindeste i Valgtrykket, ikke borttager det allerringeste af Fejlene; men kun aabner den meget uheldige Løgnens Vej, som jeg her har antydet.

Judenrigsministeren (Hørring):

Flere ærede Talere have rejst det Spørgsmaal, hvorledes mine Udtalelser vare at forståa med Hensyn til min Stilling til det foreliggende Lovforslag, og da navnlig, om jeg skulde indtage en anden Stilling end den, som min ærede Kollega, Trafikministeren, har indtaget i tidligere Aar, da han var Indenrigsminister. Jeg kan dertil kun sige, at jeg indtager ganske den samme Stilling, som min ærede Formand har indtaget, men vel at mærke ogsaa kun med Hensyn til det, som foreligger her, altsaa kun med Hensyn til Spørgsmaalet om Regeringens Villighed til Forhandling om det foreliggende Forslag. Andet er det ikke. Det kan ikke forlanges, at jeg her ved 1ste Behandling af dette Forslag skal tage bestemt Stilling til Enkelthederne, og det er der ingen af de Herrer, der mene. Spørgsmaalet, som her foreligger, er, hvorledes jeg stiller mig til Forhandlingen om det foreliggende Lovforslag, og dertil svarer jeg, at jeg vil stille mig ganske paa samme Maade som min ærede Forgænger. Det er navnlig ogsaa fremdraget af den ærede forrige Indenrigsminister, at naar man kom til en virkelig Forhandling om det foreliggende Lovforslag — og den tror jeg ingenlunde, har fore-

ligget tidligere, i alt Fald kan der tvistes derom — saa maa man ogsaa være forbedret paa, at man inddrager andre Spørgsmaal under Forhandlingen end de, der ere optagne i selve Lovforslaget, og der er da navnlig af nogle henvist til Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal beholde den nuværende Ordning med den mundtlige Valghandling og i Forbindelse dermed Raaringen. Der har ogsaa været Spørgsmaal om Listeafstemning, Forholdstalmetoden, og det er da ogsaa en Sag, som jeg mener, man ingenlunde kan udelutte fra Forhandlingen. Naar man først tager hele dette Spørgsmaal op, vil man selvfølgelig ogsaa kunne komme ind derpaa, og jeg tvivler meget paa, at min ærede Forgænger egentlig har udtalt mere end det; jeg tror det ikke. Hvad ellers Sagen angaar, vil jeg sige, at jeg ikke rigtig forstaar, hvorledes man, naar man vil gaa over til hemmelig Afstemning og gennemfører det, saaledes som man, nødvendigtvis maa gennemføre den, naar man overhovedet vil have den, kan tænke paa at beholde Raaringen. Der er i den Grad Modstrid mellem Raaring og hemmelig Afstemning, at man ikke kan have disse to Afstemningsmaader staaende ved Siden af hinanden. Skal den hemmelige Afstemning hjemle Vælgerne dette, at de ikke skulle gøre Regnskab for, hvorledes de have stemt, er det jo uden Mening, at man først vil henvise Vælgerne til at møde ved Raaringen og ved Haandsoprækning gøre Rede for, hvorledes de ville stemme! Det kan ikke lade sig gøre. Og hvorfor kan det ikke gaa? Fordi de to Ting staa i en saadan Modstrid med hinanden, idet man ved Raaringen fordrer noget af Vælgerne, som man ikke er berettiget til at fordrer ud fra Synspunktet hemmelig Afstemning. Selv om der kun er en enkelt Kandidat, vil Forholdet blive det samme. Hvorfor skulde Vælgerne tvinges til ved Raaringen at vedkende sig deres Stemmegivning? Og hvorfor skal, naar man forlanger skriftlig Afstemning, altsaa hemmelig Afstemning, saa et vist Antal Vælgere ofre sig bagefter Raaringen ved at gaa hen og forlange skriftlig Afstemning? Det er jo lige mod Princippet. Naar man vil have hemmelig Afstemning, maa man sandelig ogsaa tage Konsekvenserne deraf, og vil man først bort fra Raaringen, bliver jo den mundtlige Valghandling indskrænket meget betydelig, saa maa det Spørgsmaal drøftes, om der er Grund til overhovedet at beholde mundtlig Valghandling og i Forbindelse dermed Afstemning paa selve Valgstedet, der jo fører mange Ulemper med sig, f. Eks. Rejser længere borte fra for mange Vælgere til